

Korsaren

Imod Socialdemokratiet — for Socialismen.

Dette Blad ejes af dem som skriver det.

Mr. 7
22de Marts 1907

Næste Nummer af Korsaren kommer paa Tirsdag Morgen. — Pris pr. Nr. 5 Ore. Abonnementer 15, 20, 25 Ore.

Ud- og Indbetalinger hver Fredag fra 4 til 5.

Bemærk: Korsaren faas i alle Kiosker samt paa Bangegaardene.

Korsaren trykkes og ekspederes fra Nørrebro 78, Telefon 2088. Redaktionen træffes daglig mellem 4 og 5.

Abonnement

3 Provinser

Abonnement, som modtager Korsaren i Korsebaand, bedes indsende for ni Numre i Marts Maaned 45 Ore plus Porto 36 Ore, i alt 81 Ore, hvis de vil undgaa Standsning i Bladets Forsendelse.

Postanvisninger, Breve osv. til Korsaren, Nørrebro 78, København.

3 Norge og Sverrig

Abonnement bedes indsende for Marts Maaned 45 Ore plus Porto 45 Ore, i alt 90 Ore, hvis de vil undgaa Standsning i Bladets Forsendelse.

Postanvisninger osv. til Korsaren, Nørrebro 78, København.

Nye Abonnenter modtager alle de udkomne Numre.

Haandskomagernes Fagforenings

Medlemmer kan fra 15. Marts d. A. faa gode Arbejdspladser paa vort nyoprettede Fællesværksted, Holmensgade 8, 3. Sal.

Bestyrelsen.

Vi vil —

Slip Menneskene løs!

Det er ligegyldigt, om man definerer Friheden som noget der er begrænset af Gensynet til andre, — kun den fortjener Frihed, der respekterer andres Frihed, — eller man nægter dens absolute Eksistens; det vil altid staa fast, at Frihed er det modfatte af Tvang, at hvor Autoriteten begynder, hører Friheden op. Og økonomisk Frihed er kun en Form af Frihed. Opnaas kun den, staar der andet tilbage, Friheden til at tænke og til at udvise sit eget Fag, leve efter egne Indsigter.

Der er noget af en Socialist, en Anarkist, i ethvert Menneske; thi i enhver Hjerne er der en lille Krog, som Gjerminden absolut forbeholder sig selv, hvor han ræsonnerer fulkommen frit. Kun ved de fleste Mennesker ikke af det; de tror ikke paa Friheden, paa sig selv, paa egne Tanker, de tror paa andre og andres Tanker, der igen har samme Udspiring. Saa snart et Menneske naar udenfor den lille Krog i Hjernen, hvor han uden at ane det er sig selv, kommer han under Tvang, og dermed under Udgifter. Skæffelig er man kun, naar man er sig selv frit.

Man kan gaa og Offer af sin Frihed. Man kan ofre af den for andre. Friheden udelukker altsaa ikke, at det ene Individ faar Indsigelse over det andet; der bliver ved at bestaa en gensidig Paa- virkning, som man gerne kan kalde Autoritet, men som ikke er det, naar man frivillig underkaster sig den. Og det gør man i et Samfund, hvor Frihed er den eneste Regulator, og hvor den Omstændighed, at der ikke findes to ens Mennesker, bevirker, at enhver udfærdiger paa- virker og paa virkes, giver og mod- tager, leder andre og ledes af andre, saaledes at det ber tilfølseligheden bliver Autoritet ikke er noget fast, men en evig Vælsken.

Socialismen, Anarkismen baserer da alt paa Individet, paa den Enkelte. Der er højest Frem- stridt eller Vækst i Lykke uden gen- nem det enkelte Individ.

Men ingen er sel, uden hvis alle omkring ham ogsaa er det. Fri- heden kan kun tænkes som noget kollektivt. Vi kommer her til et nyt Punkt i Socialismen, til Solidariteten, Fremtidens Samfund er baseret paa Frihed og paa Solidaritet.

Men kan Samfundet da bestaa, naar ingen tvinges til at arbejde?

Ja, det kan. Thi naar Stat, Regering, Privatejendom og Dogme- moral tilhøbe landsforvises, bliver der endelig Plads for den mægtigste Kraft i Mennesket: Selvophol- delsesdriften, Trangen til at gøre det hensigtsmæssige, det Gode.

Selvopholdelsesdriften slæber nu paa Rødder fra hundrede Jordomme, den gaar i tusinde Tvangsanstalter. Familien, Skolen, Vægstabet, Værk- stedet, det offentlige Liv —, alt er anlagt paa Vold imod den Enkelte, ingen Ting er anlagt paa Indvi- dets frie Udfoldelse. Fra man er Børn til man er Død staar der Vold og Befalinger strevne over hver Vej. Ingen tror mere paa, at der er saa meget godt i Mennesket, at det kan gaa efter sine egne Tilføjelser.

Og dog er det Selvopholdelses- driften, der har bevret alt. Frebe- rit den Anden af Preussen sagde med nogen Ret, at al Civilisation stammer fra Mavnen. Anarkisten Reclus udtrykker det langt klarere:

„Tænken om Sult avler Tænken om Arbejde, og Hjernen vil altid foreslaa den korteste og hurtigste Vej til Opnaaelsen af Føde; man kan tænke sig al Dyrighed ude af Væden, og dog vil intet Menneske dø af Sult, eller rettere: da vil netop intet Menneske dø af Sult.“

Derfor, slip Menneskene løs!

Tag enhver Rante fra dem, lad dem kun beholde det oprindelige i dem selv: Du skal leve! Og Ver- den vil gaa et uhyre Skridt frem; thi horte er da Mærkerne til det Onde, tilbage alene det der bestan- dig staar ethvert Fremstridt: Dri- ten i os til at vokse, være lykkelige.

— Men atter lyder de tvangs- arbejdende Løbskædeskøjernes for- geligt hollende Ratter: Vi frie? Haha! Hvordan vil et socialistisk-anarkistisk Samfund kunne holde det uhyre Maskineri i Gang, som det maa overtage?

Vi skal svare paa det.

J. J. (Fortsat.)

Redaktør Borgbjærg

Næste Møde af Kontrahenterne i Social-Demokratien finder Sted den 4de April, og her vil det blive besluttet at udnævne Borg- bjærg til Bladets Redaktør som ansvarshavende overfor Offentligheden. Blinblad bliver staaende som Medredaktør med specielt Ansvar overfor Kontrahenterne.

Det er Blinblad, der som Kog General selv har iærsket dette Til- bagegik i Tide. Den officielle Grund er Alder og Overanstren-

gelse, men den virkelige er Misfor- nøjelsen med at Partiet under hans Ledelse er blevet saa jammerligt langt borte fra sin revolutionære Fortid og over i spidsborgerlig Rigs- dagspolitik.

Denne Misfornøjelse vil for Re- sten ikke høre op med Valget af Borgbjærg til Social-Demokra- tens Leder; mange haabe i og udenfor Kontrahentforamlingen han- de ønsket en anden. Men Blin- blads Tilhængere har sat igennem, at der ikke bliver noget Systemstift. En ny Røl, men de samme Voller paa Suppen.

Reportør.

For Valget — og efter

Hvis Kandidaterne, der er op- stillede til Borgerrepræsentantsvalget, skal holde alle de Løfter, som de afgiver paa Valgermøderne i denne Tid, da vil Virkningen af disse Mænds Arbejde efter Valget forme sig som en mægtig social Vølge, der overflyder Københavns Kom- mune og alle dertil hørende Institu- tioner.

Og ikke alene vil denne Ræmpe- følge rejse hele vor By for al Slags gammelt bureaukratisk Mug; nej Reformerne, som disse nye Mænd vil gennemføre, vil blive af saa vidtrækkende Betydning for vort Samfund, at det nærmest faar Karak- teren af en social Revolution. Det er Løfterne, som de tager sig ud for Valget.

Desværre viser Erfaringen os Gang paa Gang, at man ikke skal stole for sikkert paa det, der loves fra en Valgtribune. Thi saa snart Kandidaten er kommet ind i Bor- gerrepræsentationen, forinden Refor- matorer, vi tænkte for Valget, ind- til at blive en temmelig smaat- staaende Partipolitiker. Det er som alle Idealerne og Energiens forløber ham, i samme Øjeblik han tager Plads i Borgerrepræsentationens store mageslige Vedstestof.

Har vi i. Eks. ikke set den for- høvedende Radikaler, nuværende Borgmester Marstrand fare op i et hysterisk Anfald, fordi Folk krævede deres Væder bedre renholdte. Og Finansborgmester Jensen, forelægger han ikke et Regnskab, som selv de gamle Højremænd intet kan indvende mod?

Kurios er det ogsaa at se, hvor hurtigt den gamle Vefthane So- cial-Demokraten retter sig efter Vindretningen. De Institu- tioner, som Bladet har angrebet i mangfoldige Aar, finder det nu aldeles uovertræffelige, endstønt Ad- ministrationen er den samme som i Olgaards og salig Vorups Dage. Der skal bare nævnes J. P. Brod- mands Artikel om Arbejdsfor- holdene paa vore Gasværker, som i Social-Demokraten Fremstilling var aldeles ideelle. Kun Arbej- derne, der lever under disse For- hold, ignorerer ikke, at de begjære

for Tilstandene. Et andet Tilfælde taget af Bunken er Løbsgaardene. Hvor ofte har Social-Demokraten ikke bestrebet den som et Sted, hvor Livet blev gjort de Staller, som haavne her, aldeles uudholdeligt. Det var efter Bladets Mening let at forstaa, at Lemmerne overfaldt Opsynet for paa den Maade at blive overflyttet til Horsens Tugthus, hvor Tilværelsen var langt behageligere. Det var selvfølgelig for Demokratiet blev Fiertal i Kom- munalbestyrelsen, at saadanne Artik- ler fandt Optagelse. Nu blæser Vinden fra en anden Kant. Naar Social-Demokraten nu skider For- holdene paa Løbsgaardene er det som rent paradisiske. Arbejdet paa dette Lys er nu afspislet for de forskellige Lemmer, saa det kun bli- ver en behagelig Motion for at slaffe dem bedre Appetit til Maden, der nu er en Slags Massage-Mid- dage.

Saa kan Lunde vi blive ved, men vi mener hermed tilstrækkeligt tyde- ligt at have antydet, hvorledes De- mokratiet og dets Presse har for- andret Signaler. Vi har vist Kan- didaternes mangelfulde Gane til at holde det de lover, og vi tror ikke, at en Doe Røde danner nogen Undtagelse fra Regelen; han er vist ikke interesseret i, at Københavns Kommune bliver socialistisk. Hans Vag betynder nærmest — for at belynte et af Halvhjerdernes berømte Slagord — „Lyndere The paa de samme Blade“.

J. W.

Smed Bistrup

Under Sporvejstræjen i Januar fikte det, at en ung Mand Smed Bistrup kastede en Sten gennem Rudeen til en Vogn, hvori der sad et Par Journalister. Straks efter Løb Bistrup sin Vej og gemte sig ude paa Amager.

Han blev senere funden og ved Kriminalretten dømt til 8 Dages Bånd og Bred. Og igen søgte han at løbe; han indgav nemlig Ansøg- ning til Albert om Venaadning. Samtidig indstillede Social-Demo- kraten Smed Bistrup til en Hæders- gave for modig Opførsel foran Fronten.

Det er muligt, at nævnte Blad virkelig er blevet en saadan Vange- buk, at det anser Smed Bistrup, der Løb to Gange, for en særlig modig Mand. Bistrup er aaben- bart god Socialdemokrat, og med en saadan Udholdenhed vil han nok ende som Rigsdagsmand eller Bor- gerrepræsentant, naar det næste store Terrænløb skal løbes. Men ellers kan Folk ikke godt have videre Be- undring for ham.

I disse Dage har Bistrup faaet Afslag paa sin Ansøgning til Al- bert og er begyndt paa Uffomingen af de 8 Dages Sult. Det er en raa Straf. — Indrømmet. Men vi maa jo huske paa, at efter Social- Demokraternes Sigende er det en Held, der løber med den, saa der kommer han nok over ogsaa.

Ravenshol.

Sra Europas Promenader

Paa Røstene omkring Made- leine-Rirken i Paris hanger de Gæster ud paa Gaden, tæt som mel- fede Sphæler, der er drevne sam- men efter Bugten af Rød, thi fra Trætrudeerne ned til Kummene un- der de store Restaurationer begynder der at staa en Duff af Rød. Af og til standser en Sulten — ikke en af de fede, blaa, glinsende, men en mager, stikken En — og sojer sig for i den varme Kollenlugt, som strøm- mer op under ham; men der er Bitter for Bluestabet, og saa brum- mer den mager stilfærdig videre; han sætter sig paa en ledig Stol, helst i Udlandet af en Fortidsstafé, men Opvarteren jager ham væk med Serbieten, og ud paa Gaden krydser han altsid mellem Vognene, ned imod Seinen og Deputeretkammeret, under den samme befædne Brum- men, som drulser i den kraftige Støj fra alle de fede, blaa, glinsende, der hanger over Vordene og slifter Knivstik, Rognat og Kuracao af hvide Glas. Der spinger han langt nede ud over Ronloede-Pladsen, hvor Røstet og Restaurationer hæ- ter op ... et Slag til Højre, et til Venstre ... en lille flakkende sort Pril ... bortle!

At ikke Vognene knuste ham! Thi det er Vistid, og det daller sigt forbi med rige Folk i brede Vogne. Hestene, store, flinende Dyr, er stumpumpede efter Moden, og af samme Grund lader Tjeneren Armene hange sladt ned, det beu- ges ikke mere at holde dem over- fors, og Ruffen sidder slid og dres- seret med Venene trullet tilbage un- der sig, for det er heller ikke moder- ne at sætte dem frem imod For- smællen; alle disse, Heste, Ruff og Tjener, hæver Hænderne i Liber- mæske, som et Slags Hundehals- baand, hvorpaa hver lemler sine.

Saadanne fire og fire trækker forbi i endeløse Rækker med Læs af rige Mennesker. Det er utroligt, hvad Pariserboulevarden her foran Madeleine-Rirken mellem Al. 3 og 6 kan opvise af Eldpiger, der lører Hærfaber paa Vist eller paa den bekendte Promenader om Søerne i Boulogne-Toven.

Naar man sidder og ser, er det som om Rigdommen var lagt i Ledninger over Jorden, og der plud- selig blev lukket op for alle Kaner, saa den Løb forbi i lunge, krydsende Strømme. I mere end tre Timer er der ingen Standsning, og man siger sig selv: men hvor er dog alt det dyre Stads bleven af, det maa jo have faldt Vgen helt til Ranten af Voldene? I denne del- signede Sted maa der jo være Mil- lioner af Hærfabere? Og det bli- ver ved at komme forbi En i de samme tunge, rolige Strømme, der glider næsten ubløst uden om hver- andre, Tjenerstab, Hærfab, ... Tjenerstab, Hærfab, ... mens Hæstho- bene kører den samme tunge, rolige Last i Gaden til Støjen fra Røst- ene, hvor Rigdommen fra Vognene

Naturligvis kan man just ikke sige, at det er tvindeligt, saaledes som de tager fat derovre, i almindelighed efter, hvad man hidtil har forstaaet ved dette Ord. Men netop fordi det afsoger saavel fra det traditionelle, netop derfor betragter vi det som hjartet og kelt. Naar Pendulet længe har været holdt op til den ene Side, og man saa pludselig gaaer op derpaa, falder det jo aldrig No med det samme, men jo i en tørtlinod stærkt over til den anden Side, og først efter talrige svingninger finder det sin Hvilning. Saaledes ogsaa med Kvin-

den. I Kartusinder har hun været holdt nede af Manden; som ung har hun maattet gøre Tjeneste som Hæmsdame for ham, og naar hun blev ældre, og Forgyldningen gik af, blev hun hans Trækbror. Saaledes var det gennem hele Livet og Midtlevet, og er det jo for en stor Del endnu — ikke alene hos de orientaltste Folk og hos Naturfolkene; men ogsaa hos os, med vor høje Kultur. Intet Under derfor, at hun, nu da hun er begyndt at naa til Benidsheden om sit eget sociale Værd, lyster for at faa Del i det, Mændene hidtil har ment at have Eneret paa, uden nærmere at gøre sig klart, om det ogsaa er noget, der har Værdi. Og heller intet Under, at hun, i sin Jæver for at naa dette, viser Egenstærke, der har lige saa lidt med den ideelle Kvinde at gøre som den, hun tidligere søgte at glæde ved.

At Kvinderne vil seje tilfaldt og inden ret længe, derom kan der næppe være Tvivl; Kvinden har Energi og Mod — langt mere end Manden, der har hun vist haade under Pariserkommunen, og den russiske Nihilisme. Men heller ikke tror vi, der er nogen Tvivl om, at hun snart vil naa til Etendelse af, at Parlamentarismen ikke er det, hun drømte om, da hun saa den paa Afstand, og at det er andre Kræfter, der skal virke i den store Omvæltelsesproces. Og med den praktiske Sans, der kendetegner Kvinden frem for Manden, vil hun uden Tvivl ikke være sen til at bryde med dette Princip og vie sine Kræfter til et Arbejde, der har virkelig revolutionær Betydning.

Het i vor eget lille Slæde og blide Land kender vi jo ikke stort til. Væstræbelse for den, vi nu ser i England. Den danske Kvinde er et tamt og fredsomligt Væsen, der ydmygt undertaster sig Bibelens Forskrift: „I Kvinder, vær Eder Mand underdanige.“ Uden at mulle finder hun sig i sin Tilbagetrækning og betydningsløse Stilling, og hvis nogen vil tale til hende om Politik eller Samfundsspørgsmaal, vil hun blot ryste paa Hovedet og sige: „Det forstaa jeg mig ikke paa, og jeg bryder mig heller ikke om at forstaa det.“ Alle hendes Interesser gaar, naar hun er ung, op i Erotik og Pynt og, naar hun bliver ældre, i Sladder og Mad; og hun finder det uden Tvivl „rædsomt“, som de engleste Kvinder bærer sig ad.

Desværre er der jo ogsaa mange Mand, der finder dette

Folk, der foretrækker den pjatete og usforstandige Guds frem for den fejlsandige, tænkelige Kvinde. Vi holder nu paa den sidste, og selv om der vil komme en Overgangsperiode, hvor det svage Køn her hjemme, ligesom de nu gør i England, vil rinde Gaderne rundt, strigende og straaende som en Fiol vilde Furier, saa foretrækker vi dog dette, frem for at blive ved i den gamle Gænge. Thi vi ved, at det kun er en forbigaaende Periode, hvor Hundyret omdannes til Kvinden. Derfor, højstærede Madammer og Frøknere og Fruer, still bare krav om Valgret ogsaa herhjemme, lav Fæst i Gaden og storm Algsdagen ligesom over i England; thi derved vil der blive Mulighed for at faa vakt Jer op af den lange Sovn og faa Jer til at forstaa Samfundet og deltage i den store Genfødselsproces. S. R.

Forsvunden — funden

For omkring to Uger siden forsvandt en Kone i Nærheden af Versailles, og ingen vidste, hvad der var blevet af hende.

For nogle Dage siden hørte et Par Skoophjemsmand en sultende Lyd fra en Gange Kasse, og ved Efterlysning saa man Hovedet af en gammel Kvinde stikke frem af Klojstret. Hun fandtes begravet i en Hule med en lille Klædning, og det var med Besvær, at man fik trukket hende frem.

Hun var i den forfærdeligste Tilstand, lignede et Sket, og det er oplyst, at hun har levet i atten Maanedes i Hulen. En Mand bragte hende af til noget at spise, og naar han gik sin Vej, bakkede han Hulen til med Røg.

Konen, der er tressindstve Uar gammel, bragtes paa Hospitalet. Den omtalte Mand, der er Klædesamler, er bleven anholdt.

Opfinder - Krig

Kristiania, 21. Marts. (Rig. Bur.) I Afsendning af det fra Göteborg udsendte Telegram om en Opfindelse, der skal revolutionere Aluminiumindustrien ved at anvende Blaaser som Raamateriale, meddeles „Kors Telegrambureau“, at den norske Ingeniør Alf. Sindling-Larsen allerede i November Maaned i Bjor har indgivet Ansøgning om Patent herpaa og saaledes er Indehaver af Prioriteten til Verdenspatentet.

Sindling-Larsen har i længere

Tid staaet i Underhandlinger om Udstyrelse af Aluoden med et idelantst Selskab, hvis Repræsentant i Slutningen af denne Maaned ankommer til Kristiania for at forhandle nærmere om Kontrakten.

Det er den gamle Historie, — naar Menneskene har gjort en Opfindelse, staaer Pengene om den. Den sælles Rette, alle kunde have af den, kommer langt bagæfter.

Dagbogen

Medalje-Frederik

er død, men hans Slægt lever. Althaus Bureau meddelte, at Violinvirtuosen Dyrmeister er bleven Ridder af Dannebrog, og Lægen Professor Roussing har faaet Medaljen for Druktendes Redning.

Mont

Bestyrelsen for Københavns Telefonselskab foreslaar 8 pCt. Udbytte for sidste Regnskabsaar. Men en Del Udbytte er naturligvis postet om i Regnskabet paa mindre tojenfaldende Steder.

Udenvæltis

Dame-Krigen

London, 21. Marts. (Rig. Bur.) Antallet af Kvinder, som i Gaar arresteredes af Politiet under Demonstrationerne foran Parlamentsbygningen, beløber sig til 76.

Blisskade

Paris, 21. Marts. (Rig. Bur.) Civiltetten i Caen har domt Grev de Noailles, hvis Automobil havde ihjækket Oberstlojtnant Croizot, til at betale Croizots Efterladte en Erstatning paa 200,000 Frs.

Naar en Oberstlojtnant staa i den Pris, hvor meget kunde man saa have faaet for en ihjækket Menig?

Førarstøjet

Hamburg, 21. Marts. (Rig. Bur.) I 64 Forretninger strejfer nu ialt 950 Stræderboende.

Skindel

San Francisco, 21. Marts. (Rig. Bur.) Der er fra det Offentlige Side blevet rejst Anklage mod flere kommunale Embedsmænd for Delagtighed i den Underskabsaffære, hvor ogsaa den tidligere Borgmester er impliceret. Blandt de Anklagede er den ledende Politiker Abraham

Ruef, som bestyrelses for at have bestyrelses Kommunalbestyrelsen til at bortgive en Række Koncessioner til Sporvejs-, Telefon- og Gasfjellsherne.

Den offentlige Anklage paastaar, at man endnu kun staaer ved Begyndelsen til Afføringen af en Korruptions-Skandale, i hvilken flere Millionærer og andre Borgere er implicerede.

Hemmeligheden ved at leve

En Komedie af Jean Richpin.

Personerne: Doktor Faust, Mikkel, Ejener, Rosen, Vinen.

Iste Scene.

Doktor Faust: Na, endelig faar jeg da en Ejener, som jeg har onsket mig ham: et Kreatur, der nøjes med at slide for mig, og som ikke tænker det mindste paa at blive min Ellev. Der er ikke noget mere nederdrægtigt end en nysgærrig Bærling, som altid skal spørge. Saaen En har kun sin egen Belæring i Hovedet, og han spørger i Tide og Utide: Hvorfor? Ved jeg maatte selv spørge, I Dumraner? Det er jo netop det, som jeg søger. Og for at vedligeholde min Ansæelse, som jeg godt vil at have Teorier, som jeg ikke selv tror paa. Men med den stikkelige Mikkel skal jeg nok komme ud af det. Et komplet Får har de garanteret mig ham, en Dumran, som er lytlig og ved sin Dumhed. Det bliver prægtigt. Blot de ikke har narret mig. — Na, der er han jo. Sandt at sige ser han ikke videre brennende ud. Han er da heldigvis ærlig nok.

2den Scene.

Doktor Faust og Mikkel.

Mikkel: Det skalde vel ikke være Hr. Doktor Fuls?

Faust: Jo, det er mig, min gode Ven. (Afsides: Han kan ikke en Gang udtale mit Navn; det glæder mig.) Du kommer for at tiltræde din Konbition?

Mikkel: Det er lige hvad jeg gør.

Faust: Og du hedder Mikkel?

Mikkel: Li' som jeg hedder det, saa hedder jeg det ikke, og saa hedder jeg det dog alligevel.

Faust: Du kan vel hørten læse eller skrive?

Faust: Det forstaa jeg ikke. Mikkel: Det kommer maasse af, at De aldrig rigtig har set bøgerne paa en eller anden, Nogen. Mikkel: Det er ogsaa min Mening. Faust: Hvad? Er det ogsaa din Mening? Mikkel: Hvis jeg kunde læse og skrive, saa kunde jeg noget, og jeg siger jo, at jeg ikke kan et Mul. Faust: Du har Mel, jeg spurgte dumt. Mikkel: Det er nok, hvad De gjorde. Faust: Men siden Du ikke kan noget, saa sætter Du maasse Pris paa at lære noget? Mikkel: Hvad for noget, Herre? Faust: Mere end Du véd nu. Mikkel: Jeg véd alt, hvad jeg behøver. Faust: Du er lytlig, Du! Mikkel: Det skalde jeg mene. Faust: Hør, der er nogen der banker! Du kan allsaa begynde din Tjeneste med at gaa ud og spørge, hvem det er. Gik paa, at Du ikke maa lade Folk komme ind uden først at sige mig, hvem de er, og hvad de vil. Har Du forstaaet det? Mikkel: Naturlig! Jeg ligger lidt paa dem og følger dem paa Tænderne. For jeg maa sige Dem, Hr. Faust, at det stikker jeg ikke dybt, men hvad det angaar at bruge Ejene og Eren, saa kan De melde Dem. Ha, ha, ha! (Han gaar grinende ud).

3dje Scene.

Faust (alene): Det er en hyggelig Idiot. Jeg tror, at jeg har haft Jule med mig denne Gang. Na, jeg har for Resten for ladet mig putte Blaar i Øjnene. Det er ikke saa vanskeligt at spille dum, især overfor mig, som i Grunden er saa naib. Lad os tage os i Agt alligevel!

4de Scene.

Mikkel (kommer tilbage): Herre, der er en Herre og en Dame, som siger saadan, at de bringer Dem Brevet Hemmelighed.

Faust: Hva! Brevet Hemmelighed! Jeg skalde mene, jeg kender den gamle Vittighed. Naar de ikke kommer for at spørge mig om Brevet Hemmelighed, saa kommer de for at lære mig den. Enten er de Humsbugmagere eller de er Gale — saadan som jeg selv. Hvordan ser de ud, den Herre og Dame? Mikkel: Rigtig pænt, Herre. Faust: Kan Du gøre mig et Portræt af de Folk? Mikkel: I stort eller lille Foramat? Faust: Vilde, bare med et Par Ord. Mikkel: Han ligner en Sol, der gaar ned, og hun ligner en Sol, der gaar op.

Faust: Det forstaa jeg ikke. Mikkel: Det kommer maasse af, at De aldrig rigtig har set bøgerne paa en eller anden, Nogen. Mikkel: Det er ogsaa min Mening. Faust: Hvad? Er det ogsaa din Mening? Mikkel: Hvis jeg kunde læse og skrive, saa kunde jeg noget, og jeg siger jo, at jeg ikke kan et Mul. Faust: Du har Mel, jeg spurgte dumt. Mikkel: Det er nok, hvad De gjorde. Faust: Men siden Du ikke kan noget, saa sætter Du maasse Pris paa at lære noget? Mikkel: Hvad for noget, Herre? Faust: Mere end Du véd nu. Mikkel: Jeg véd alt, hvad jeg behøver. Faust: Du er lytlig, Du! Mikkel: Det skalde jeg mene. Faust: Hør, der er nogen der banker! Du kan allsaa begynde din Tjeneste med at gaa ud og spørge, hvem det er. Gik paa, at Du ikke maa lade Folk komme ind uden først at sige mig, hvem de er, og hvad de vil. Har Du forstaaet det? Mikkel: Naturlig! Jeg ligger lidt paa dem og følger dem paa Tænderne. For jeg maa sige Dem, Hr. Faust, at det stikker jeg ikke dybt, men hvad det angaar at bruge Ejene og Eren, saa kan De melde Dem. Ha, ha, ha! (Han gaar grinende ud).

5te Scene.

Faust (alene): Hvad Djævel! Na har den gamle Melisioleses nu fundet paa igen! Det kneb er Vokters forslidt. Na, han gør hvad han kan, Stakkel.

6te Scene.

Mikkel (melder): Hr. Vin og Fru Rose!

Faust: Det glæder mig at hilse paa Dem. Jeg gratulerer det opfindsomme Hoved, som saa snidt har sendt Dem til mig. Vinen: Der er ingen, der har sendt os, Hr. Doktor, ingen foreskriver jeg. Rosen: Ingen, Hr. Faust, jeg svarer det. Faust: Hvad? Er det ikke Melisioleses, den Onde? Mikkel: Nej, siden det er mig, der har luffet dem ind. Faust: Hold Mund, Fæhoved. Vinen: Den Mand er intet Fæ, thi han hilste paa mig som paa en Konge. Rosen: Og mig sandt han smul. Mikkel: Guds Død og hellige Vine, det er da ligesom! Faust: Selv om den Stubbert og Fæadser lader sig narre af Sallons Blænder! . . .

Faust: Det forstaa jeg ikke. Mikkel: Det kommer maasse af, at De aldrig rigtig har set bøgerne paa en eller anden, Nogen. Mikkel: Det er ogsaa min Mening. Faust: Hvad? Er det ogsaa din Mening? Mikkel: Hvis jeg kunde læse og skrive, saa kunde jeg noget, og jeg siger jo, at jeg ikke kan et Mul. Faust: Du har Mel, jeg spurgte dumt. Mikkel: Det er nok, hvad De gjorde. Faust: Men siden Du ikke kan noget, saa sætter Du maasse Pris paa at lære noget? Mikkel: Hvad for noget, Herre? Faust: Mere end Du véd nu. Mikkel: Jeg véd alt, hvad jeg behøver. Faust: Du er lytlig, Du! Mikkel: Det skalde jeg mene. Faust: Hør, der er nogen der banker! Du kan allsaa begynde din Tjeneste med at gaa ud og spørge, hvem det er. Gik paa, at Du ikke maa lade Folk komme ind uden først at sige mig, hvem de er, og hvad de vil. Har Du forstaaet det? Mikkel: Naturlig! Jeg ligger lidt paa dem og følger dem paa Tænderne. For jeg maa sige Dem, Hr. Faust, at det stikker jeg ikke dybt, men hvad det angaar at bruge Ejene og Eren, saa kan De melde Dem. Ha, ha, ha! (Han gaar grinende ud).

7te Scene.

Faust (alene): Det er en hyggelig Idiot. Jeg tror, at jeg har haft Jule med mig denne Gang. Na, jeg har for Resten for ladet mig putte Blaar i Øjnene. Det er ikke saa vanskeligt at spille dum, især overfor mig, som i Grunden er saa naib. Lad os tage os i Agt alligevel!

8de Scene.

Mikkel (kommer tilbage): Herre, der er en Herre og en Dame, som siger saadan, at de bringer Dem Brevet Hemmelighed.

Faust: Hva! Brevet Hemmelighed! Jeg skalde mene, jeg kender den gamle Vittighed. Naar de ikke kommer for at spørge mig om Brevet Hemmelighed, saa kommer de for at lære mig den. Enten er de Humsbugmagere eller de er Gale — saadan som jeg selv. Hvordan ser de ud, den Herre og Dame? Mikkel: Rigtig pænt, Herre. Faust: Kan Du gøre mig et Portræt af de Folk? Mikkel: I stort eller lille Foramat? Faust: Vilde, bare med et Par Ord. Mikkel: Han ligner en Sol, der gaar ned, og hun ligner en Sol, der gaar op.

9te Scene.

Faust (alene): Det er en hyggelig Idiot. Jeg tror, at jeg har haft Jule med mig denne Gang. Na, jeg har for Resten for ladet mig putte Blaar i Øjnene. Det er ikke saa vanskeligt at spille dum, især overfor mig, som i Grunden er saa naib. Lad os tage os i Agt alligevel!

10de Scene.

Mikkel (kommer tilbage): Herre, der er en Herre og en Dame, som siger saadan, at de bringer Dem Brevet Hemmelighed.

Faust: Hva! Brevet Hemmelighed! Jeg skalde mene, jeg kender den gamle Vittighed. Naar de ikke kommer for at spørge mig om Brevet Hemmelighed, saa kommer de for at lære mig den. Enten er de Humsbugmagere eller de er Gale — saadan som jeg selv. Hvordan ser de ud, den Herre og Dame? Mikkel: Rigtig pænt, Herre. Faust: Kan Du gøre mig et Portræt af de Folk? Mikkel: I stort eller lille Foramat? Faust: Vilde, bare med et Par Ord. Mikkel: Han ligner en Sol, der gaar ned, og hun ligner en Sol, der gaar op.

De Vilde og Skibspræsten

Alf Diderot

B: Det er en Vægn, der bestaar i at foregive en Videnskab, som man ikke forer, og love en Vægningselise, som man dog ikke giver. Den lofterende Pan gør Nor af Gunnen. Den lofterende Pan gør Nor af Gunnen. Det er et faldt Spil, der underliden volder de forjættede Bløder, et laabeligt Kneb, for hvile det baade Bedrageren og den Bedragne stoffes med Labet af de forjættede Gæbblitte i deres Liv.

A: Altsaa er Skotteriet efter din Mening ikke naturligt.

B: Jeg vil just ikke paastaa det.

A: Og Bedragerigheden?

B: Jeg kan ikke lige noget bedre

om den end det, Deru sagde til Skibspræsten. En stakkels Indbildning hos to unge Mennesker, der let lende sig selv ret, men hvem et Ojeblik Ophidselse gør blinde for Ulykkeligheden i alt hvad der omgiver dem.

A: Men nu Trostaben, den fjeldne Fugl?

B: Hos os er den næsten altid stilletige Mands og Kvinders Etendighed og Selvpølse, paa Stallet er den en ren Umulighed.

A: Og Skindhgen?

B: Et fatligt og gærrigt Dyr. Videnskab og Angst for at gaa glip af noget; en ubillig Jøllelse; en Glæde af vore gale Sæder og af Egenomsrettens Udstrækning til at gælde og gaa overfor et folende, tænkende, vilende og frit Væsen.

A: Altsaa mener Du, at Skindhgen ikke er naturlig?

B: Heller ikke det vil jeg paastaa. Bøller og Tytter, alt findes i lige Grad i Naturen.

A: Blufærdigheden?

B: Du saar mig til at holde en hel Forelæsning over Galanteriets Moral. Mennesket vil hørten for

threds eller afbrydes i sine Ryddelser. Rærlighedsangst følger af en øjeblikkelig Mathed, der let kunde bringe ham i Gænderne paa hans Fjende. Det er det eneste naturlige der oprindeligt kan have været i Blufærdigheden. Næsten er Institution. Skibspræsten fortæller et andet Sted, som jeg endnu ikke har læst højt for dig, at Dattieren ikke roder over de uskrivelige Mustelbæger, der fremkalder paa ham ved Berøringen med hans Døster, ved Synet af hans Døtre, og at disse underliden ser paa det med en vis Delagtelse, men aldrig med Forlegenhed. Saa snart derimod Kvinden blev Mandens Gjenstand, og den sjældne Ryden en Vige betragtet som et Udyer, opstod Udteglene Blufærdighed, Verbarhed, Velansindighed, Døder og Vøster, for loget, indbildte Skander mellem de to Køn, der forhindrede dem i at oplyde hverandre til at bryde de Love, som man havde lagt paa dem, og som ofte gjorde den modstille Virkning ved at øjeblikke Indbildningstakten og flere Altsaaen. Naar jeg ser vore Støtte gemte bag

Træer, eller en Vryskning Kule og dog vide en Del af en Kvindes Baem, da forekommer det mig, at jeg skinner en hemmelig Sti gennem Skoven, og at jeg hører en hemmelig Ralden tilbage til tidligere Tidens frie Rødsomgang. Dattieren vilde sige til os: „Hvorfor skuler Du dig? Hvad skammer Du dig over? Hvor Du det onde, naar Du giver eller for Naturens skønneste Indflydelse? Mand, træd frit frem, hvis Du lyfter hende. Kvinde, tag imod ham med samme Frihedsdighed, hvis han behager dig.“

A: Vil ikke ibrig. For selv om vi begynder som blivende Mennesker, er det dog almindeligt, at vi ender som Dattieren.

B: Ja, det er sandt; paa disse bedagne Omloob spilder en dannel Mand sit halve Liv.

A: Indrommet; men hvad gør ogsaa det, naar den skadelige Takt i Udbyllingen, som Du havde saa meget imod jer, blot derved skabes i samme Forhold? Hvis man spurgte en af vore Dages Filosofer, hvorfor Mandene gør Nur til Kvinderne, og ikke Kvinderne til Mandene,

ja vilde han svare, at det er naturligt, at den Vær konfaldes, der stadig kan tilstaa den bedende Vær noget.

B: Den Fortælling har altid forekommet mig bedre opfundet end egentlig solid. Den, om Du vil, uanstændige Natur drider ubilliglig det ene Køn mod det andet; og i et langt Samfund, hvor Mennesket er dækket og billedt, men som maa se alle elskere noget Sted . . .

A: Iste en Gang paa Dattii?

B: Nej! . . . der vil Venetiden mellem en Mand og en Kvinde blive afbrudt af den mest forjættede. Hvis de venter, lygter, forfølger, undgaar, angriber hinanden, da kommer det af, at Videnskab ikke gør samme Fremstribt hos dem og ikke roter sig med den samme Sikle. Deraf kommer det, at Dattieren ligger, sortares og skulles hos den ene, naar den endnu næppe er begyndt at rore sig hos den anden, og at de begge bliver sluffede. Det er et tro Vilde af hvad der vil komme til at foregaa mellem to unge, frie og fuldværdige uafhængige Mennesker. Men naar Kvinden gennem Gifa-

ring eller Odbrogelse har lært at lende de mere eller mindre stemme følger af et Djævlits Jøde Hengiven, da skaber hendes Hjerte ved Mandens komme. Mandens Hjerte skaber derimod ikke; hans Ansættelse, og han anlyder. Kvindens Ansættelse taler højt til hende, men hun segger for at lytte til dem. Det er da Mandens Sag at sprede hendes Fægt, at beruse og forføre hende. Manden bevarer hele sin naturlige Trang til at lade sig drage mod Kvinden; en Matematiker vilde sige, at Kvindens naturlige Trang til at drages mod Manden staa i direkte Forhold til hendes Videnskab, men i omvendt Forhold til hendes Fægt, noget der forlæres af en Mængde forfættelige Vovdrlinger i vort Samfund, Paavirklinger, der næsten alle bidrager til at forøge det ene Køn's Foragt og Værligheden af det andet's Efterstræbelser. Det er et Slags Taktik, hvor Forførsel og Angrebsmåderne marcherer i samme Gæled. Man har opbojet Kvindens Modstand, man har nedbærdiget Mandens Angreb, Angreb, der paa Dattii vilde blive laget mege-

[illegible]

(Contd.)

at det ikke er for din Skyld men for deres egen, at hine floge Lovgiverere har tilhugget og haandteret Dig til, som Du er. Jeg tager alle politiske og borgerlige og religiøse Institutioner med til Bidne: undersøg dem nøje, og jeg skalde tage meget fejl, om Du vil finde Menneskeslægten fra Aarhundrede til Aarhundrede bøjet

ONE RESSNET.

Blancher over D3g tra AC 1.

Let men learn how to use their

og Mængde har skabt en Mængde „pas-
sende“ og „upassende“ Ting.

Menneſkets Hjerte vil faaet, naar
et Stilles mellem Eders treuende
Inſkription og fine voldsomme Til-
viſſeligheder. Men dette ularvillige
Hjerte vil aldrig ophøre at træbe
en Vel, og Hundreder af Sange i
voert Menneſke vil Eders fram-
vort. Menneſkets beſindende fra na-

[illegible]

A: Det er rigtigt. Jeg har selv følt, at det naturlige Menneſte under Melanvolesens havde en ſlab- nesbaarer Magt over det ſunſtige,

at det ikke er for din Skyld men for deres egen, at hine floge Lovgiverere har tilhugget og haandteret Dig til, som Du er. Jeg tager alle politiske og borgerlige og religiøse Institutioner med til Bidne: undersøg dem nøje, og jeg skalde tage meget fejl, om Du vil finde Menneskeslægten fra Aarhundrede til Aarhundrede bøjet